

Joenoës, de visman

'Ze bekijken het maar!' Stampvoetend liep Joenoës de stadspoort van Nineve uit. 'Ik heb mijn tijd verspild aan deze koppige mensen. Ze negeren mij of lachen mij uit. Zó vaak heb ik ze verteld over die Ene God, maar ze blijven die stomme godenbeelden aanbidden.'

Steeds verder liep hij bij de stad vandaan en tierde voor zich uit. 'Ik ga liever naar een andere plek, waar de mensen wél naar mijn boodschap willen luisteren. Waarom heeft God mij uitgerekend naar deze stad gestuurd, met zulke eigenwijze mensen? Nou, ik maag geen woord meer aan ze vuil. Als ze niet willen horen, dan zullen ze wel voelen! God zal ze straffen, ze zullen het merken ...'

Rood van opwinding bereikte Joenoës de haven. Hij zag een paar mannen een schip bevoorraden. 'Mag ik met jullie meevaren?' vroeg Joenoës aan de schopper.

'Tuurlijk, stap aan boord,' antwoordde de man. Joenoës nam plaats op het dek. 'Waar moet je naartoe?' vroeg de schipper. Joenoës haalde zijn schouders op. In ieder geval ver weg van die hopeloze mensen, mopperde hij in zichzelf.

Er scheen een mild zonnetje toen de boot uitvoer en zachtjes over het spiegelgladde water gleed. De zon had plaatsgemaakt, voor grote grauwe wolken. Ze zaten midden op zee; de kustlijn was niet meer zichtbaar. De mannen waren druk in de weer. Ze probeerden de heen en weer slaande touwen in bedwang te houden. Joenoës zag de ernst op hun gezichten. Hij kwam overeind om hen te helpen, maar het schip leek weerloos in het grote geweld van de zee. De golven tilden de boot hoog op en wierpen hem met een smak weer neer. De rukwinden bliezen de zeilen bol en het schip voer zo scheef dat het water over de reling naar binnen stroomde.

'We maken water!' riep de schipper. 'Gooi vracht overboord, dat scheelt gewicht.' Vlug gooiden de mannen zakken en kratten in zee. Maar het water bleef met angstwekkende hoeveelheden de boot in te klotsen. De mannen stonden tot hun enkels in het water.

'Dit gaat niet goed,' riep de schipper in paniek. 'We hebben te veel gewicht. Als we niets doen zullen we zinken. Er moet iemand van boord!' De mannen keken verschrikt.

'We zullen loten,' riep de schipper. En terwijl het schip en zijn bemanning op de golven rondtolden, trokken ze allemaal een stokje uit de hand van de schipper. Direct was zichtbaar dat Joenoës het kortste stokje getrokken had. De schipper schudde zijn hoofd. 'Opnieuw!' schreeuwde hij boven de loeiende wind uit. Weer kwam het kortste stokje in de hand van Joenoës terecht.

'Dit kan niet,' zei een van de zeemannen. 'Jij bent onze gast.' 'Je bent een goede man. Dit kunnen we je niet aandoen,' zei een ander. Een grote golf sloeg over de reling en plensde de bemanning van top tot teen nat.

'Opnieuw!' riep de schipper. En weer kwam het kortste stokje bij Joenoes terecht. Joenoes knikte. Hij liep naar de reling. Voordat de bemanning hem kon tegenhouden zette hij zich af en sprong het donkere water in.

Terwijl hij omlaag zonk, kwam er vanuit de diepte van de zee een enorm dier naar boven zwemmen. Een reusachtige walvis bewoog zich richting Joenoes, opende zijn bek en hapte ...

Langzaam kwam Joenoes bij bewustzijn, maar het duurde een tijd voor hij bevatte wat hem was overkomen. Ik was in het water, toen zag ik een walvis, nu is het donker, maar ik leef nog wel, denk ik piekerde Joenoes. Hij bevond zich in een grote holle ruimte. Het leek een grot, een mix van galzuur en rottende vis. Ik ben niet dood, ik zit in de buik van een walvis, bedacht Joenoes.

Het was nacht en op de bodem van de zee lag de walvis te rusten en in zijn binnenste zat Joenoes. Nooit eerder had zijn leven zo donker gevoeld. Alle gebeurtenissen van de afgelopen dagen gingen door zijn gedachten. De storm op de boot, het loten, de stad die hij verlaten had, de inwoners die niet wilden luisteren. 'God gaf mij de opdracht om hen een boodschap te vertellen en ze aan het geloof in de Ene God te herinneren, maar ik was eigenwijs. Ik gaf het op,' mijmerde Joenoes. 'Ik had moeten doen wat God van mij vroeg.'

Toen zakte Joenoes langzaam door zijn knieën en boog zich voorover. In zijn gebed riep hij uit: 'Er is geen andere God dan U. U bent de geprezene. Ik ben het die een fout gemaakt heeft.'

Alle eenzaamheid was verdwenen nu God zo dichtbij voelde. 'Hij is zó groot, en ik ben Zijn dienaar,' prevelde Joenoes. Toen begon alles te bewegen. Het water kolkte en Joenoes werd door de sterke stroming meegezogen.

Toen Joenoes bij bewustzijn kwam, lag hij op het strand. De vis had hem uitgespuugd op de kust. De hitte van de zon brandde op Joenoes' huid, die in de buik van de vis broos was geworden. Zijn kleding was zo vergaan dat hij niet meer dan een paar flarden stof om zijn lichaam had.



Joenoës was erg verzwakt. Opstaan was te pijnlijk, dus bleef hij liggen. Vlak naast hem kwam uit de grond een plantje omhoog. Het was een pompoenplant die zijn takken uitstreekte naar Joenoës. De grote bladeren beschermden zijn kwetsbare lichaam tegen de brandende zon. Joenoës at van het vruchtvlees van de pompoenen, en langzaam kwam hij weer op krachten.

Een tijdje later hoen hij hersteld was, opgefrist en goed gekleed, begaf Joenoës zich richting Nineve. Ik zal de opdracht afmaken die God mij gegeven heeft, had hij bedacht. Als ze in de tussentijd maar niet door een ramp getroffen zijn ...

Toen Joenoës bij de stadspoort aankwam, renden enkele inwoners hem enthousiast tegemoet. 'Het is Joenoës, de boodschapper van God!' Terwijl hij door de straten ging, liepen mannen, vrouwen en kinderen met hem mee. Hij zag dat de godenbeelden die altijd voor de huizen en op de hoeken van de straten hadden gestaan, verdwenen waren.

'Wat is hier gebeurd?' vroeg hij aan een van de inwoners. 'Toen jij onze stad verliet, kwamen er grote, donkere wolken aandrijven. Jij had ons vertelt wat er met de volken is gebeurd die niet naar de boodschappers van God wilden luisteren,' vertelde de man. 'Ja, en toen beseften wij dat we fout zaten,' vulde een vrouw hem aan. 'Toen zagen we i dat er maar één God is en hebben we Hem om vergeving gevraagd.'

'Kijk Joenoës,' zei een man. 'Dit gebouw is ons gebedshuis. We wilden net gaan bidden. Wil jij ons gebed leiden?'

En de Visman, toen hij verbolgen heenging en meende dat Wij geen macht over hem hadden. 'Toen riep hij uit de duisternissen: 'Er is geen andere god dan U. U zij geprezen. Ik was een van de onrechtplegers.' Toen verhoorden Wij hem en redden hem uit de nood. Zo redden Wij de gelovigen.

Koran 21: 87-88